

Arrest

nr. 297 624 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot weigering van herinschrijving en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2016 heeft verzoeker een aanvraag ingediend voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, M.S.

Op 21 november 2018 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 16 september 2019 werd hij ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 18 oktober 2021 heeft verzoeker een aanvraag tot herinschrijving ingediend.

Deze aanvraag werd geweigerd op 12 december 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"S., H.
[...]
Nationaliteit: Marokko
[...]

Mijnheer / Mevrouw de burgemeester,

Betrokkene werd op 16.09.2019 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 18.10.2021 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Om terug in het bezit gesteld te worden van een geldige verblijfskaart zou betrokkene bewijzen dienen voor te leggen van zijn aanwezigheid in België gedurende de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 11.09.2019 tot het aanbieden ter inschrijving op 18.10.2021. Uit de woonstcontrole die aanleiding gaf tot schrapping blijkt evenwel dat betrokkene al lange tijd niet meer op zijn toenmalig adres zou verbleven hebben en hij zich in Spanje zou hebben gevestigd. Gelet uit het dossier blijkt dat betrokkene zich in Spanje zou hebben gevestigd en op basis van wat voorligt niet kon worden uitgesloten dat betrokkene niet daadwerkelijk langer dan de bij wet toegestane termijn het Rijk had verlaten, werden bewijzen van aanwezigheid opgevraagd voor de periode van 21.11.2018 - laatste bewijs van aanwezigheid in het Rijk betreft de afgifte van de F-kaart op die datum - tot 13.08.2020. Betrokkene legde immers reeds bewijzen van aanwezigheid voor bij zijn aanvraag tot herinschrijving, dewelke zijn aanwezigheid bewijzen vanaf 13.08.2020. De brief die daartoe opriep werd op 07.03.2022 betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft echter tot op heden onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens voormelde periode.

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Attest dd. 07.07.2021 van psycholoog M.M. waaruit blijkt dat betrokkene na zijn opsluiting in september - oktober 2018 bij hem op consultatie kwam tot mei 2019. Deze verklaring op eer kan slechts als begin van bewijs worden aangenomen, gelet het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten. De verklaring wordt niet gestaafd door officiële documenten, zoals nochtans gevraagd in de oproepingsbrief.
- Boetes MIVB voor meerdere inbreuken die werden vastgesteld. Uit niets blijkt dat betrokkene de boetes opliep, noch zou kunnen blijken wanneer hij die Inbreuken pleegde; attest MIVB dd. 28.04.2020 - Objets trouvés. Geen identiteit van betrokkene waar te nemen, kan niet als bewijs van aanwezigheid gebruikt worden voor betrokkene.
- Alle overige voorgelegde stukken hebben betrekking op de periode na 13.08.2020: attest dd. 05.03.2021 van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek; attesten dd. 23.08.2021 en 22.09.2021 van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek; kopie van de beslissing dd. 15.10.2020 van het OCMW Sint-Jans-Molenbeek; attest van afnemings dd. 09.08.2021; aanvraag herinschrijving per mail dd. 20.04.2021; ziekenhuisfactuur dd. 24.09.2020; rappel ziekenhuisfactuur dd. 08.12.2020 voor verblijf in het ziekenhuis op 13.08.2020 - 14.08.2020 en 07.09.2020 - 08.09.2020; attest IRIS Ziekenhuis dd. 22.10.2020; rappel betaling Iris Ziekenhuizen Zuid, voor de periodes 13.08.2020 - 14.08.2020 en 07.09.2020 - 08.09.2020; ziekenhuisfacturen voor de ziekenhuisopnames van augustus 2020 tot oktober 2020; voorlopig verslag Iris Ziekenhuizen Zuid na ontslag in ziekenhuis op 14.08.2020 en 22.10.2020; bewijs van betaling van de consultatie op kabinet specialiste dr. P. dd. 10.09.2020, 15.10.2020; ziekenhuisfactuur dd. 24.12.2020 voor verblijf in het ziekenhuis opname op 22.10.2020; Vonnis dd. 23.04.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op 26.03.2021 in persoon verscheen voor de rechtbank, hij sinds april 2018 afwezig was op zijn werk en hij gehospitaliseerd moet zijn geweest op 13 - 14.08.2020 en 22.10.2020; attest dd. 05.03.2021 van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene geen leefloon meer ontvangt; attestation aide Juridique van het OCMW dd. 23.08.2021 en 22.09.2021 waaruit blijkt dat betrokkene vanaf maart 2021 tot augustus 2021 leefloon ontving; brief MIVB met betrekking tot een controle op 11.02.2021; handgeschreven betaalbewijzen van huur vanaf oktober 2021 tot december 2021

Betrokkenes aanwezigheid in de voormelde periode is niet aangetoond, meer bepaald gedurende de periode van 21.11.2018 tot 13.08.2020. Voor zover de verklaring op eer dd. 07.07.2021 van psycholoog

M.M. in overweging zou moeten worden genomen, dient opgemerkt te worden dat de periode van mei 2019 tot 13.08.2020 nog steeds een periode van méér dan één jaar betreft. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Indien betrokkene haar aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan zij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van haar verwantschap met een Belg/EU-onderdaan.

Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.”

Ook op 12 december 2022 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ De heer, die verklaart te heten

Naam: S.

Voornaam: H.

[...]

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie van de weigering tot herinschrijving dd. 12.12.2022.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Nergens in het dossier is er sprake van minderjarige kinderen in het Rijk. Verder lijkt er ook geen medische problematiek te bestaan. Er werden weliswaar ziekenhuisfacturen voorgelegd, maar deze zijn al van enige tijd terug, uit niets blijkt dat betrokkene heden met een medische problematiek te kampen heeft die een bevel in de weg zou staan. Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: uit het dossier blijkt dat betrokkene niet aantoonbaar langer dan een jaar te zijn weggeweest uit het land, meer nog: het lijkt erop dat hij zich mogelijks in het verleden in Spanje heeft gevestigd. In elk geval werden geen ontegensprekelijke bewijzen voorgelegd van zijn aanwezigheid in het Rijk voor de periode van 21.11.2018 tot 13.08.2020. Indien betrokkene nog zo recentelijk heeft kunnen reizen, is het bij gebrek aan contraindicaties redelijk te stellen dat hij dit heden nog steeds kan. Gezien betrokkene zijn aanwezigheid niet heeft bewezen, kan evenmin gesteld worden dat zijn gezins- en familieleden wordt geschonden. Kennelijk heeft hij zijn gezins- en familieleden in België niet onderbroken verdergezet, derhalve is een (tijdelijke) onderbreking van dit gezinsleven voor zover hij nog contacten zou onderhouden, naar aanleiding van dit bevel niet onredelijk. Betrokkene kan indien gewenst contact houden met zijn familieleden/kennissen middels de moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon, of periodieke bezoeken plannen derwijze dat de familiale banden/sociale contacten opgebouwd kunnen worden of behouden blijven. Het staat betrokkene overigens vrij zich na terugkeer naar eigen land, of enig ander derde land waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op. Zij zet deze exceptie als volgt uiteen:

“De in casu bestreden beslissingen werden genomen op 12.12.2022 en op 06.02.2023 aan verzoekende partij ter kennis gebracht, zoals blijkt uit de door verzoekende partij ondertekende akte van kennisgeving.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Zodoende was 06.03.2023 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 08.03.2023, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 06.03.2023 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis.”

2.2. Volgens artikel 39/57, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op 6 februari 2023 aan verzoeker werden ter kennis gebracht. De beroepstermijn van 30 dagen begon dus te lopen vanaf 7 februari 2023. De vervaldag van deze termijn is dus 8 maart 2023 en niet 6 maart 2023 zoals de verwerende partij verkeerdelijk betoogt. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift bij de Raad is ingediend via j-box op 8 maart 2023. Het beroep werd dus tijdig ingesteld.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“schending van :

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden;*
- Artikelen 19, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;*
- De schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en rechtszekerheid, met name de verplichting voor de administratieve overheid om rekening te houden met alle elementen van de zaak en de verplichting tot gewetensvol bestuur;*

En duidelijke beoordelingsfout.

OVERWEGEND DAT :

7.

De wederpartij is van mening dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat hij sinds zijn ambtshalve verwijdering uit het vreemdelingenregister op 21.11.2018 op het grondgebied van het Koninkrijk verbleef totdat hij bij zijn gemeente een verzoek tot herinschrijving heeft ingediend, althans tot 13.08.2020.

De wederpartij besluit in het kader van deze beslissing specifiek geen rekening te houden met bepaalde door de wederpartij overgelegde bewijsstukken, met name het medisch attest van de psycholoog van meneer en de verschillende boetes die hij van de MIVB heeft ontvangen.

Na de vaststelling van deze beslissing heeft de wederpartij ook een bevel om het grondgebied te verlaten tegen verzoeker uitgevaardigd, aangezien zij van mening is dat het recht op privéén gezinsleven van verzoeker niet wordt geschonden.

TERWIJL :

8.

De wederpartij heeft de bepalingen en beginselen van het middel kennelijk geschonden, aangezien de twee betrokken besluiten een gedeeltelijke toepassing van de haar ter kennis gebrachte elementen inhouden.

In casu moeten deze twee beslissingen nietig worden verklaard.

9.

Wat de in het middel bedoelde bepalingen betreft, bepaalt artikel 19 van de wet van 15.12.1980 het volgende:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De vreemdeling bedoeld in artikel 61/12 en die gebruik heeft gemaakt van zijn recht op langetermijnmobiliteit in een andere lidstaat behoudt zijn recht op terugkeer zolang zijn Belgische vergunning voor onderzoeker geldig is.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, [1 tweede en derde lid]1, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de [2 EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene]2 van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat

verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een [3 werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging]3 voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalificeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.J2

§ 5. Wanneer de onderdaan van een derde land die gebruikmaakt van het recht op mobiliteit, niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor mobiliteit in de tweede lidstaat of indien de door de minister of zijn gemachtigde afgegeven vergunning tijdens de periode van mobiliteit in de tweede lidstaat is verstreken, beëindigd of ingetrokken, wordt de onderdaan van een derde land door de minister of zijn gemachtigde, op verzoek van de tweede lidstaat, zonder formaliteiten en onverwijld, toegelaten het Rijk opnieuw binnen te komen.

De Koning kan bepalen:

1° in welke gevallen een document aan deze onderdaan van een derde land wordt afgegeven;

2° welk document in voorkomend geval wordt afgeleverd."

Artikel 7, lid 1, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, is gewijzigd bij de wet van 19.01.2012, die zorgt voor de gedeeltelijke omzetting in Belgisch recht van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In deze bepaling wordt met name het volgende gespecificeerd:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)."'

Bij artikel 20 van dezelfde wet van 19.01.2012 is een artikel 74/13 ingevoegd, dat als volgt luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er zij ook aan herinnerd dat, om tegemoet te komen aan de wens van de wetgever, de administratieve beslissing die ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen, juridisch gemotiveerd moet zijn overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 legt de administratie de verplichting op om elke administratieve beslissing van individuele strekking formeel te motiveren.

Dezelfde wet preciseert in artikel 3 dat deze motivering "bestaat in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen", en dat deze motivering

adequaat moet zijn, dat wil zeggen dat zij duidelijk verband moet houden met de beslissing, dat zij duidelijk, nauwkeurig, volledig en toereikend moet zijn.

Een gezaghebbende doctrine herinnert eraan dat de omvang van de motivering in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing.

Eindelijk bepaalt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wat volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Overheidsinstanties mogen zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, behalve wanneer dit in overeenstemming is met de wet en het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

10.

De wederpartij vergist zich kennelijk wanneer zij meent dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat hij op het grondgebied van het Koninkrijk aanwezig was tussen het tijdstip van zijn automatische schrapping uit het register en de datum waarop hij bij het gemeentebestuur van Sint-Jans-Molenbeek om herinschrijving heeft verzocht.

In dit verband herinnert verzoeker aan de talrijke documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om herinschrijving heeft overgelegd, zoals blijkt uit de uiteenzetting van de feiten en uit het administratieve dossier van de andere partij:

- Een verklaring van de psycholoog van verzoeker waarin staat dat verzoeker gedurende de betrokken periode zijn afspraken is blijven bijwonen,
- Door de MIVB op zijn naam uitgeschreven boetes wegens het ontbreken van een vervoerbewijs,
- Attesten van het OCMW van Sint-Jans-Molenbeek waaruit blijkt dat verzoeker een uitkering heeft ontvangen,
- Een ziekenhuisrekening, medische documenten betreffende medische diensten en factuurherinneringen,
- Enz.

Uit deze stukken volgen verschillende bevindingen.

Ten eerste moet, zoals de wederpartij heeft gedaan, als bewezen worden beschouwd dat de aanwezigheid van verzoeker kon worden aangetoond tot ten minste 21.11.2018, de datum waarop hij zijn verblijfsvergunning type F heeft ontvangen.

Wat zijn gestelde terugkeer betreft, meent opposant dat deze ten minste vanaf 13.08.2020 vaststaat, aangezien alle door laatstgenoemde in aanmerking genomen documenten van na die datum dateren.

De wederpartij is van mening dat de aanwezigheid van verzoeker in de periode van 21.11.2018 tot 13.08.2020 niet is aangetoond, zodat verzoeker terecht van de lijst is geschrapt en zijn verzoek om herplaatsing niet is ingewilligd.

De wederpartij heeft echter kennelijk besloten geen rekening te houden met twee documenten die tot een ander resultaat hadden moeten leiden.

Het eerste document is een verklaring van verzoekers psycholoog waarin staat dat hij medisch werd gecontroleerd tot ten minste mei 2019, dus meer dan zes maanden na zijn theoretische vertrek uit het Koninkrijk.

De wederpartij besluit dit document buiten beschouwing te laten op de enkele grond dat het erop lijkt dat dit certificaat uitsluitend voor de zaak is aangevraagd.

Deze redenering is niet zonder verbazing, aangezien zij in verschillende opzichten problematisch is.

Met deze handelwijze meent de wederpartij dat ofwel het certificaat vals is, ofwel dat de psycholoog van verzoeker heeft gelogen.

In beide gevallen is dit een ernstig verwijt, hoewel het niet uitdrukkelijk door de wederpartij wordt gemaakt.

Anderzijds legt de wederpartij niet uit waarom zij de verklaring onwaar acht.

Voor het overige wekt ook het gevraagde karakter van dit document verbazing: het is moeilijk te begrijpen hoe dit in twijfel kan worden getrokken.

Wanneer verzoeker immers wordt verzocht om alle bewijzen van zijn voortdurende aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk over te leggen, is het heel normaal dat hij zich met name tot zijn psycholoog wendt om dit feit te bevestigen.

Daarentegen was het voor verzoeker op dat moment niet nuttig om dit certificaat te verkrijgen, aangezien hij er geen behoefte aan had.

De wederpartij heeft dus onevenredig gehandeld door te oordelen dat verzoeker een bewijs van zijn voortgezet verblijf in het land moest kunnen verkrijgen, maar dat het verkregen bewijs verdacht was omdat het juist was verkregen om zijn voortgezet verblijf in het land te bewijzen.

Wat de verschillende boetes betreft die verzoeker van de MIVB heeft ontvangen, deze vormen het begin van voldoende bewijs van verzoekers daadwerkelijke aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk.

Het is duidelijk dat de wederpartij, door geen rekening te houden met alle door verzoekster overgelegde documenten, haar motiveringsplicht en bijgevolg de verschillende in het middel genoemde bepalingen heeft geschonden.

11.

Voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten aangenomen als accessoire van de eerste bestreden beslissing is het ook duidelijk dat hij niet genoeg rekening houdt met de privé- en familiale leven van verzoeker in België.

De tweede bestreden beslissing had ook op die elementen moeten wel gemotiveerd zijn – het enkele feit van vermelding van toepasbare bepalingen is niet genoeg om te kunnen concluderen op de goede motivatie van de beslissing.

Artikel 8 EVRM geeft geen definitie van het begrip "privéleven" of "gezinsleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden uitgelegd.

Het EHRM is echter van mening dat het begrip privéleven "een ruim begrip is, dat niet uitputtend kan worden gedefinieerd (Niemietz tegen Duitsland, § 29; Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk, § 61; Peck tegen het Verenigd Koninkrijk, § 57), dat "meerdere aspecten van de fysieke en sociale identiteit van een individu kan omvatten" (S. en Marper tegen het Verenigd Koninkrijk [GC], § 66)", alsmede "het recht van eenieder om zich tot anderen te richten teneinde met zijn medemensen en de buitenwereld betrekkingen aan te knopen en te ontwikkelen, dat wil zeggen het recht op een 'privé-sociaal leven' (Bărbulescu tegen Roemenië [GC], § 71; Botta tegen Italië, § 32)". ook in de professionele en commerciële sfeer.

In zijn rechtspraak merkt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op dat "de meeste mensen in het kader van hun werk veel, zo niet de meeste, mogelijkheden hebben om hun banden met de buitenwereld aan te halen (Niemietz, reeds aangehaald, § 29)". (arrest Bărbulescu/Roemenië, 5 september 2017, § 71).

Het begrip omvat dus beroepsactiviteiten en activiteiten die in een publieke context plaatsvinden (arrest López Ribalda e.a./Spanje, 17 oktober 2019, § 88).

Er zij ook op gewezen dat, hoewel artikel 8 van het Verdrag niet kan worden uitgelegd als een garantie op zich voor het recht op een bepaald soort verblijfsvergunning, het EHRM van oordeel is dat de

voorgestelde oplossing de betrokkene in staat moet stellen zijn of haar recht op een privé- en/of gezinsleven ongehinderd uit te oefenen (B.A.C. tegen Griekenland, § 35; Hoti tegen Kroatië, § 121).

Het Hof is derhalve van oordeel dat :

“Aangezien artikel 8 het recht beschermt om banden met de medemens en de buitenwereld aan te gaan en te onderhouden, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaakt van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8.”

Ook mag niet worden vergeten dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens niet alleen het recht op eerbiediging van het gezinsleven omvat, maar ook het recht op eerbiediging van het privéleven.

In zijn arrest van 19.07.2019 herinnert het Grondwettelijk Hof dus aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 EVRM:

“Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vormt de uitzetting van een gevestigde immigrant, ongeacht of er al dan niet sprake is van een “gezinsleven”, een inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven.”

Door de bestreden maatregel belet de wederpartij verzoeker evenwel, in België een privéleven te leiden, en maakt zij dus inbreuk op zijn recht op eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het begrip privéleven is hoe dan ook ruim uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat het beschouwt als een ruim begrip dat zich niet leent voor een uitputtende definitie.

Het begrip privéleven verwijst naar een sfeer waarbinnen eenieder vrijelijk kan streven naar de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid en zijn zelfontplooiing.

In het arrest Niemietz tegen Duitsland (16.12.1992) verklaarde het Hof: “Het zou evenwel te restrictief zijn, deze te beperken tot een ‘intieme kring’ waarbinnen eenieder zijn persoonlijk leven naar eigen goeddunken kan leiden, en de wereld buiten deze kring volledig uit te sluiten.

De eerbiediging van het privéleven moet ook, tot op zekere hoogte, het recht van het individu omvatten om betrekkingen met zijn medemensen aan te gaan en te ontwikkelen.

In hetzelfde arrest erkent het Hof dat de persoonlijke levenssfeer ook de mogelijkheid omvat om daadwerkelijk een sociaal leven te leiden, dat wil zeggen in staat te zijn betrekkingen aan te gaan met anderen met wie men culturele en taalkundige verwantschap heeft.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft eraan herinnerd dat de eerbiediging van de mensenrechten moet worden gewaarborgd in geval van een beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning:

“De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35). (HvJEU, arrest van 09.01.2007, nr. C-1/05).”

Uw Raad heeft ook herinnerd, in een Franstalige arrest, wat volgt :

« 4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s’il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l’étranger a demandé l’admission pour la première fois ou s’il s’agit d’une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(..)

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte. » (arrêt RvV van 21.10.2011, nr 68.965).

Vrije vertaling: "4.2.2. Ten tweede moet de Raad nagaan of er sprake is van inmenging in het gezins- en/of privé-leven. In dit verband moet worden nagegaan of de vreemdeling voor het eerst toelating heeft aangevraagd dan wel of het gaat om een besluit tot beëindiging van een bestaand verblijf.

Als het om een eerste toelating gaat, is er volgens het EHRM geen sprake van inmenging en vindt er geen toetsing plaats op grond van artikel 8, tweede lid, EVRM. In dit geval acht het EHRM het echter passend om te onderzoeken of op de Staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en ontwikkeling van het privé- en/of gezinsleven mogelijk te maken (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit gebeurt door de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen. Indien uit deze belangenafweging blijkt dat op de Staat een dergelijke positieve verplichting rust, is er sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (vgl. EHRM 17 oktober 1986, Rees tegen het Verenigd Koninkrijk, § 37).

(..)

4.2.3. Aangezien de vereisten van artikel 8 van het EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een garantie zijn en niet van loutere goodwill of een praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka tegen België, § 83), enerzijds, en het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (C. E. 22 december 2010, nr. 210.029), dient het bestuursorgaan, alvorens zijn besluit te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of dient te hebben. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, moet hij eerst voldoende nauwkeurig, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, het bestaan van het door hem aangevoerde privé- en gezinsleven en de wijze waarop dit door het bestreden besluit is geschonden, aantonen. (arrêt RvV van 21.10.2011, nr. 68.965)."

Tegenpartij moet dus de noodzaak om een persoon naar zijn land van herkomst terug te zenden teneinde toestemming te verkrijgen om naar het grondgebied van het Koninkrijk terug te keren – een zuiver administratief en irrelevant belang – afwegen tegen de noodzaak om de verschillende rechten te beschermen die de verzoeker aan onder meer artikel 8 ontleent.

In het onderhavige geval is het duidelijk dat tegenpartij een dergelijke belangenafweging niet heeft gemaakt, aangezien zij van mening is dat het niet ernstig is dat verzoeker terug naar zijn land van herkomst moet gaan.

Dit is des te meer het geval dat verzoeker sinds een grote aantal van jaren legaal in België verbleef en dat al zijn personele en professionele belangen op het grondgebied van het Koninkrijk zich bevinden.

12.

Het enige middel is gegrond en de bestreden beslissingen moeten vernietigd zijn."

3.2. De verwerende partij weigert de aanvraag tot herinschrijving die verzoeker overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze bepaling luidt als volgt:

*"Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.
[...]"*

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekers aanwezigheid gedurende de periode van 21 november 2018 tot 13 augustus 2020 niet is aangetoond. Aangezien hij niet bewijst dat hij niet meer dan een jaar afwezig was uit het Rijk, wordt vastgesteld dat verzoeker het verblijfsrecht heeft verloren en niet terug in het bezit kan worden gesteld van een geldige verblijfskaart overeenkomstig voormelde bepaling, aldus de verwerende partij.

Verzoeker betwist niet dat hij bewijzen moest voorleggen van zijn aanwezigheid in het Rijk van 21 november 2018 tot 13 augustus 2020. Hij meent evenwel dat hij wel degelijk heeft aangetoond in deze periode aanwezig te zijn geweest in België en verwijt de verwerende partij met de documenten die dit aantonen geen rekening te hebben gehouden.

Enerzijds wijst hij op de verklaring van zijn psycholoog en acht hij het kennelijk onredelijk dit document buiten beschouwing te laten "op de enkele grond dat het erop lijkt dat dit certificaat uitsluitend voor de zaak is aangevraagd".

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er inderdaad op heeft gewezen dat de verklaring van de psycholoog slechts als een begin van bewijs kan worden aangenomen omdat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en de verklaring niet wordt gestaafd door officiële documenten zoals gevraagd in de oproepingsbrief. Dit motief is echter overtollig, nu de verwerende partij verder in de bestreden beslissing heeft overwogen dat: *"voor zover de verklaring op eer dd. 07.07.2021 van psycholoog M.M. in overweging zou moeten worden genomen, dient opgemerkt te worden dat de periode van mei 2019 tot 13.08.2020 nog steeds een periode van méér dan één jaar betreft."* In die optiek mist verzoekers betoog dat geen rekening is gehouden met de verklaring van zijn psycholoog feitelijke grondslag. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat hij dit motief ongemoeid laat.

Anderzijds wijst verzoeker op de voorgelegde boetes van de MIVB. Hij betoogt dat deze het begin van voldoende bewijs vormen van zijn daadwerkelijke aanwezigheid op het grondgebied van het Rijk. Verzoeker gaat andermaal voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing, met name dat uit niets blijkt dat verzoeker de boetes opliep, noch zou kunnen blijken wanneer hij die inbreuken pleegde. Door niet in concreto in te gaan op deze motieven en louter het tegendeel te poneren, toont hij niet aan dat de verwerende partij ondeugdelijk heeft geoordeeld dat deze boetes verzoekers aanwezigheid in België niet bewijzen.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat hij zijn aanwezigheid in België gedurende de relevante periode van meer dan een jaar niet aantoonde en dat de aanvraag tot herinschrijving derhalve geweigerd wordt.

3.3. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten betoogt verzoeker dat de verwerende partij niet afdoende rekening houdt met en motiveert over zijn privé- en gezinsleven.

Zoals dat wordt vereist door artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt de tweede bestreden beslissing dat ze is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en meer bepaald omdat verzoeker langer verblijft in het Rijk dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn. Overeenkomstig de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten nemen onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, rekening houden met onder meer het gezins- en familieleven.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat, buiten de vermelding van toepasbare bepalingen, niet is gemotiveerd over zijn privé- en familiale leven in België. Uit een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd over zijn familiale en sociale contacten in België.

Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat er alsnog een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Daarbij merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Eén en ander vereist een belangenafweging tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Verzoeker stelt dat een dergelijke belangenafweging niet werd gemaakt, nu de noodzaak om iemand terug te zenden naar zijn land van herkomst om toestemming te krijgen om terug te keren, wat hij beschouwt als een zuiver administratief en irrelevant belang, niet is afgewogen tegen de bescherming van zijn rechten, onder meer verleend door artikel 8 van het EVRM.

De Raad is van oordeel dat hij daarmee geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Immers, de verwerende partij heeft er, zoals uit punt 3.2 is gebleken, op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij niet langer dan een jaar is weggeweest zodat hij zijn recht op terugkeer had verloren; dat er geen ontegensprekelijke bewijzen zijn voorgelegd van zijn aanwezigheid in het Rijk tussen 21 november 2018 en 13 augustus 2020; dat hij dus zijn gezins- en familieleven niet ononderbroken heeft verdergezet en dat om die reden een tijdelijke onderbreking van zijn banden door een terugkeer om, indien gewenst een nieuwe aanvraag tot gezinsherenging in te dienen, niet onredelijk is, nu hij desgewenst nog contact kan houden met familie en kennissen middels de moderne communicatietips of periodieke bezoeken, zodat zowel de familiale als de sociale banden kunnen behouden blijven. Een belangenafweging blijkt dus wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat met zijn sociale banden geen rekening zou zijn gehouden, kan hij dus niet worden bijgetreden. In de mate, verder, dat hij erop wijst dat hij jaren legaal in België verbleef, doet dit geen afbreuk aan het feit dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dat ononderbroken heeft gedaan nu er geen bewijzen voorliggen van zijn aanwezigheid tussen november 2018 en augustus 2020. Waar hij ten slotte stelt dat al zijn professionele belangen zich in België bevinden kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit niets blijkt over welke professionele belangen het dan wel zou gaan, hetgeen des te meer klemmt nu verzoeker wel bewijzen had neergelegd inzake het leefloon dat hij ontving. Derhalve moet worden vastgesteld dat hij geen belang heeft bij zijn grief dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn professionele belangen, nu hij niet in concreto aantoont dat deze een tijdelijke terugkeer zouden verhinderen.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er geen belangenafweging is gebeurd en dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

3.4. Het enig middel, dat geen ruimere draadwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS